నేను నేనే-10

Index **Page no**

157. తెలియదు	2
158. లోకవత్ లీలా కైవల్యం	7
159. గట్టిగా ఏడవండి	14
160. భయం	18
161. అంతిమయాత్ర-మరణభీతి	23
162. భయమే భక్తిగా మారుకుంటుంది	30
163. ప్రకృతి రసాస్వాదనమే తపస్సు	35
164. ఉన్నచోటనే ఉండండి...	44

157. తెలియదు

సమాధానం ఉండే ప్రశ్న - ప్రశ్నే.

కానీ సమాధానం లేని కేవల ప్రశ్న, ప్రశ్న కాదు,
అది దైవస్వరూపమే.

ఆ సమాధానం లేని కేవల ప్రశ్న "నేనెవడను" అనేదే.

"నేనెవడను" అన్న ప్రశ్నే
బ్రహ్మవిష్ణువుల యెదుట శివజ్యోతి స్తంభంగా వెలసింది.

వెలసింది అంటే అప్పుడే వెలసింది అనికాదు,
బ్రహ్మవిష్ణువులకు అప్పుడే తెలిసింది అని.

దేశకాలములకు అతీతమైన పరమాత్ముడే
ఆ స్తంభం.

సృష్టి అనే అంతవంతమైన(అంతముకలది, నశించునది, నశ్వరమైనది) తీగకు ఆలంబన
ఆ అనంతమైన స్తంభం.

ఆ స్తంభం యొక్క అంతు(అంచు) కనుగొనాలని బ్రహ్మవిష్ణువులు చేసిన ప్రయత్నమే సైన్స్ లో తొలిప్రయోగం.

క్రిందకు తవ్వుతూ ఒకడు(విష్ణువు)
పైకి ఎగురుతూ ఒకడు(బ్రహ్మ)
అన్వేషణ ప్రారంభించారు.

ఉనికే లేని దేశకాలాలు వారి వ్యర్థప్రయత్నాన్ని చూసి ఎగతాళి చేశాయి.

విష్ణువు సిగ్గుపడి యథాస్థానం చేరుకున్నాడు.
"నాకు తెలియదు" అన్న పరమసత్యాన్ని ఆవిష్కరించాడు. శివుడు సంతోషించాడు.

కాలాన్నే చక్రంగా శివుని చేత బహుమానంగా పొంది చక్రహస్తుడైనాడు.

"కనుగొన్నాను" అనే ఓ పెద్ద అబద్ధంతో
బ్రహ్మ అహాన్ని అలంకరించుకుని
దొంగసాక్ష్యాలతో తిరిగొచ్చాడు.
'గుడిలేని దేవుడు'గా శివుని చేత శాపం పొందాడు.
తన తలవ్రాతను తానే అలా వ్రాసుకున్నాడేమో!

కాబట్టి విజ్ఞానశాస్త్రంలో "తెలుసు" అనడం గొప్ప.
ఆధ్యాత్మికశాస్త్రంలో "తెలియదు" అనడం గొప్ప.
* * *
"నాకు తెలియదు" అని
సిగ్గుపడకుండా చెప్పేవాడు - జ్ఞాని.

"నాకు తెలుసు" అని
సిగ్గులేకుండా చెప్పేవాడు - అజ్ఞాని.
* * *
"నాకు తెలియదు" అన్నా
"భగవదిచ్ఛ" అన్నా
రెంటి అర్థం ఒక్కటే.
* * *

"నాకు తెలియదు" అన్న స్థాయికి శిష్యుణ్ణి ఎదగనిచ్చేవాడే నిజమైన గురువు.

"నాకు తెలుసు" అనే బరువును శిష్యుని బుర్రలో పెట్టేవాడు కపటగురువు.

జ్ఞానం పెరిగేకొద్దీ మనం అజ్ఞానులం అని తెలుస్తుంది...అంటారు వివేకానంద.
* * *
"అల్లా మాలిక్" అని బాబా అన్నా

"అప్పా! నీ ఆజ్ఞమేరకు వచ్చాను" అని రమణుడు అన్నా.

"అంతా జగజ్జనని ఇచ్ఛ" అని రామకృష్ణులు అన్నా

తమ అల్పత్వాన్ని, తెలియనితనాన్ని బాహాటంగా తెలియజేయడానికే...

అందుకే వారి బోధలన్నీ శరణాగతి వైపుకే దారి తీస్తాయి...

"నాకేమీ తెలియదు" అని ఉత్తినే మాట వరుసకు అంటే చాలదు, త్రికరణశుద్ధిగా నాకేమీ తెలియదు అని ఉండాలి.

పైకి "అప్రయత్నంగా" కనిపిస్తే చాలదు.
త్రికరణశుద్ధిగా అప్రయత్నంగా ఉండాలి.

బరిణెలోకి ఏనుగును పట్టించలేం అని తెలిసి
అప్రయత్నంగా ఉండడమన్నమాట.

అంతేగాని పైకి చెప్పి...లోపల ప్రయత్నం చేయడం కాదు.

అప్పుడే అది నిజమైన శరణాగతి అవుతుంది.
అంతేగానీ భగవాన్ అన్నట్టు ప్రతిరోజూ బోర్లాపడి లేస్తుండడం శరణాగతి కాదు...

పరిమితులను గుర్తించడం ఒక ప్రజ్ఞ.
ప్రకృతిలోని సహజ పరిమితుల నుండి నువ్వు విముక్తి పొందాలని ప్రయత్నిస్తున్నావ్. అదే నీ దుఃఖానికి, బాధకి కారణం....అంటారు UG.

* * *

84లక్షల జీవరాసుల్లో ఒక్క మనిషి తప్ప
మిగతా అన్ని జీవరాసులూ
ప్రకృతి శాసనాన్ని ఎదిరించక, ఏ సందేహమూ లేక బ్రతికేస్తున్నాయి...చచ్చిపోతున్నాయి...

ఒక్క మనిషే ప్రకృతి శాసనాన్ని అధికమించడానికే ప్రయత్నిస్తుంటాడు.

బాహ్యంగా చేసే ప్రయత్నానికి సైన్స్ అని పేరు.
ఆంతరంగా చేసే ప్రయత్నానికి తపస్సు అని పేరు.

వైజ్ఞానికంగా మార్స్ పైకి రాకెట్ తో దూసుకెళుతున్నా సరే...

సౌకర్యవంతమైన వస్తువులు ఇంటి నిండా నింపేసుకున్నా సరే...

ఇంకా ఏదో అసంతృప్తి...ఏదో అస్పష్టత...
అంతరాంతరాలలో ఏ మూలో నలుగుతున్న సంశయం...గంభీరమైన విచారం...

ఇది మనిషికి అనాది నుంచి వస్తున్న స్వాభావ వారసత్వం కాబోలు...

ఈ తాత్కాలిక ఐహిక సుఖాల నుంచి
ఈ మానసికవ్యధ నుంచి తప్పించుకుని 'శాశ్వతానందం' పొందే దిశగా మనిషి చేసే ప్రయాణమే ఆధ్యాత్మికం అయ్యింది.

* * *

పుట్టాలని పుట్టలేదుగాని, పుట్టాడు.
చావాలని చావడు గాని, చస్తాడు.

ఎందుకు పుట్టాలో, ఎందుకు చావాలో
చచ్చేలోపు కనుగొనే ప్రయత్నమే ఆధ్యాత్మికం అయ్యింది.

ఈ శరీరమే నేనని మోసుకు తిరుగుతుంటాడు... శరీరంలోపల ఏం జరుగుతుందో(అనాటమీ) తెలియదు.

ప్రతిదానికీ నేను-నేను అంటూ తెలిసినట్టే వ్యవహరిస్తుంటాడు.
కానీ నేను(ఆత్మ) గురించి ఏమీ తెలియదు.

తెలుసు-తెలియదు ఈ రెంటి మధ్య ఊగిసలాడుతుంటాడు మనిషి.

భౌతికత-ఆధ్యాత్మికత ఈ రెంటి మధ్య
ఊగిసలాడుతుంటాడు మనిషి.

* * *

ఈ ఊగిసలాటను పోగొట్టే ఉపాయాన్ని సద్గురుసన్నిధిలో పొందవలసిందేగానీ ఇక వేరే మార్గం లేదు.

పరిపూర్ణానుభవాన్ని పొందే అటువంటి ఉపదేశాన్ని నేను సద్గురు సన్నిధిలో పొందాను...

అది మీకు పనికొస్తుందేమో చదవండి...

* * *

నాలుగు పావలాలు కలిస్తే రూపాయి అయినట్టు

ఒకటవ పావలా - వ్యక్తి(నేను)
రెండవ పావలా - సంసారం(నాది)
మూడవ పావలా - జగత్తు.
నాల్గవ పావలా - జగదీశ్వరుడు.

ఈ నాల్గింటిలో ఒకటవభాగమైన వ్యక్తిగా(ఒక పావలాగా) మాత్రమే తానుండడం వల్లనే
అనగా వ్యష్టిభావనే తన అసంతృప్తికి కారణం.

* * *

1. నేను అంటే ఈ తనువు మాత్రమే తానని
ఉన్నవాడు - పావలా(బ్రహ్మచర్యాశ్రమం)

2. నేను అంటే 'తను, సంసారం'
నేనని ఉన్నవాడు - అర్థరూపాయి(గృహస్థాశ్రమం)

3.నేను అంటే 'తను, సంసార, ప్రపంచములు' కలిపి నేను అని ఉన్నవాడు - ముప్పావురూపాయి (వానప్రస్థాశ్రమం)

4. నేను అంటే 'తను, సంసార, ప్రపంచ, దైవములు' కలిపి నేను అని ఉన్నవాడు-రూపాయి (సన్న్యాసాశ్రమం)

పూర్ణానుభవం అనేది 'రూపాయి'కి తప్ప
నాల్గు పావలాలలో ఏ ఒక్క పావలాకూ కలుగదు.
ఏ ఒక్క పావలా పూర్ణం కాదు. మిగతా మూడుపావలాలతో కలిస్తేనే పూర్ణం.

కాబట్టి పావలాగా ఉన్న నీవు
రూపాయిగా విస్తరించడమే మోక్షం.

పావలాగా ఉన్నప్పుడూ 'తెలియదు' అని ఉంటాడు.
రూపాయిగా ఉన్నప్పుడూ 'తెలియదు' అని ఉంటాడు.

మొదటి 'తెలియదు' - జ్ఞానము లేక.
రెండవ 'తెలియదు' - అన్యము లేక.

* * *

158. లోకవత్ లీలా కైవల్యం

మా స్నేహితురాలు సరదాగా అనిపించే
ప్రార్థన ఒకటి వ్రాసి పంపింది-

"మేము గిలగిలా కొట్టుకునేట్టు నీవు మమ్ము బాధపెట్టడం
మేము లబలబా అని నిన్ను శరణువేడడం
నీవు బిరబిరా వచ్చి మమ్ము కాపాడడం
ఏమిటి శివా! యుగాలపర్యంతం ఈ వింత నాటకం!
నీకు వేరే కాలక్షేపమే లేదా?
అమ్మా జ్ఞానాంబా...!

కాస్త మందలించు మీ ఆయన్ను.
కాస్త ఆలకించు మా ఆవేదన్ను."

* * *

భగవంతునిది బాల్యచేష్టలు కాకపోతే
ఈ సృష్టి చేయడమేమిటి?
ఈ అల్లరేమిటి?
మళ్లీ లయం చేయడమేమిటి? అనిపిస్తుంది.
పిల్లలు బొమ్మరిళ్లు కట్టి, ఆడి, మళ్లీ కూలద్రోసినట్లు.

కాకపోతే
పిల్లలది చిన్నబొమ్మరిల్లు.
దేవునిది పెద్దబొమ్మరిల్లు.
అంతే తేడా.

* * *

దేవుడు ఎందుకు సృష్టి చేశాడు?

సాటి మనిషినయితే "ఎందుకు చేశావు ఈ పని?"
అని అడగ్గలమేగాని,
భగవంతుణ్ణి తప్పుపట్టగలమా?
ఆయన స్వేచ్ఛావిహారాన్ని అడ్డగించేశక్తిగాని,
ఎందుకు? అని ప్రశ్నించే అధికారంగాని
ఈ సృష్టిలో ఎవరికీ లేదు.

ఇవన్నీ ఎందుకు జరగాలి? అని ప్రశ్నిస్తే
"ఎందుకు జరక్కూడదు?" అని యెదురు ప్రశ్న వేయడా భగవంతుడు?

అంతేకాదు "నేనేం చెయ్యాలో నువ్వు నాకు సలహాలివ్వాల్సిన అవసరం లేదు" అని అంటాడు కూడా.

భగవంతునికి సలహాలివ్వాలంటే-
భగవంతుని సృష్టికి మునుపే నువ్వు ఉండి ఉండాలి.

సృష్టిప్రయోజనం సృష్టికర్తదేగాని,
సృష్టిలో భాగమై ఉన్న ఎవ్వరిదీ కాదు.

కానీ ఆయన సృష్టి వలన మాకు ఇబ్బందిగా ఉందికదా! అంటారేమో!

ఎవరయ్యా మీరు?
ఆయన కాక వేరెవరున్నారు?
మీరు ఆయనకు వేరయితే ఆయనను నిందించవలసిందే.

కానీ అన్ని పాత్రలూ (వేషాలూ) ఆయనే స్వయంగా నటిస్తుంటే- ఆయన ఏ తప్పు చేసినట్టు?

దొంగా ఆయనే, పోలీసూ ఆయనే అయినప్పుడు ఆయన్ను ఎలా నిందించగలం?

"లోకవత్ లీలా కైవల్యం" అంటుంది బ్రహ్మసూత్రం.

* * *

ఆయన సత్తను - ఉనికిని అన్నిచోట్లా అనుభవిస్తేగాని ఈ లీల మనకు అర్థం కాదు.
అంతవరకు గోలగానే ఉంటుంది మనకు.

"ఉండేది భగవంతుడు ఒక్కడే" అని అనుభవమైతేగాని,
"ఎందుకు" అన్న ప్రశ్న తొలగదు.

భగవంతుడే అన్నిటిగాను అయ్యాడనే బుద్ధి కలిగితే,
అన్ని సమస్యలూ తీరిపోతాయి.
అల్లరి, అశాంతి తొలగిపోతుంది.

ఆయనే అన్నీ అన్నప్పుడు
ఆయన మంచీచెడూ ఎందుకు చేశాడనే ప్రశ్నేరాదు.

భగవంతుని లీల కొనసాగాలంటే మంచి-చెడులు రెండూ ఉండవలసిందే.

ఎవరికి మంచి? ఎవరికి చెడు?
మేలు చేసినా, కీడు చేసినా అన్నీ తనకే కదా!
అసలు అన్నీ తానే కదా!

తిరుగలిని త్రిప్పేదీ ఆయనే
తిరుగలిలో నలిగేది ఆయనే
అయినప్పుడు ఎవరు ఎవర్ని హింసిస్తున్నట్టు?

* * *

ఉండేది భగవంతుడొక్కడే...
మాటవరసకు కూడా రెండవదానిని
అంగీకరించవద్దు...అని గురువు గారు యెన్నోసార్లు చెప్పి మమ్మల్ని ఏకత్వానుభవంలో నిలబెట్టారు.

ఎవడో శ్వాసిస్తుంటే నేను శ్వాసిస్తున్నానని అంటావు.
ఎవడో తలుస్తుంటే నేను తలుస్తున్నానని అంటావు.
ఎవడో జీవిస్తుంటే నేను జీవిస్తున్నానని అంటావు.

ఎవడి అనుభవాన్నో పట్టుకొని నా అనుభవం అంటావు.
ఎవడి ఉనికినో పట్టుకొని నా ఉనికి అంటావు.

అసలు నీవు లేవు.
ఇది తెలుసుకోవడమే శరణాగతి.

* * *

ఏకా ఏవ అహం జగతి అత్ర

ద్వితీయా కా మమ అవరా

- చండీ సప్తశతి 10-5

ఈ ప్రపంచంలో నేను మాత్రమే ఉన్నాను.

నేనుగాక రెండవవారు ఇంకెవరున్నారు?

* * *

ప్రతి క్షణం దైవాధీనమే.

ప్రతి అణువు దైవస్వరూపమే.

ప్రతి అనుభవం దైవానుభవమే.

* * *

భగవంతుడు"గా" - సదా ఏకంగానే ఉన్నాడు.

భగవంతుని"లో" - అంతులేని వైవిధ్యమున్నది.

అనంత విచిత్రాలతో కూడినది ఆయన స్వరూపం.

ఆయన ఇది మాత్రమే మరొకటి కాదు అనడానికి లేదు.

సర్వమున్నతని దివ్యకళామయమంచు

విష్ణునందుల్లము జేర్చి తారడవి నుండుట మేలు... అంటారు పోతన.

* * *

పూరుకున్న జీవునికి వొక్కొక్క స్వతంత్రమిచ్చి

కోరేటి యపరాధములు కొన్నివేసి

నేరకుంటే నరకము నేరిచితే స్వర్గమంటూ

దూరువేసేవింతే కాక దోషమెవ్వరిదయ్యా

మనసు చూడవలసిన మాయలు నీవే కప్పి
జనులకు విషయాలు చవులు చూపి
కనుగొంటే మోక్షమిచ్చి కానకుంటే కర్మమిచ్చి
ఘనము సేసేవిందు కర్తలెవ్వరయ్యా

వున్నారు ప్రాణులెల్లా నొక్క నీ గర్భములోనే
కన్న కన్న భ్రమతలే కల్పించి
యిన్నిటా శ్రీవేంకటేశ యేలితివి మమ్మునిట్టె
నిన్ను నన్ను నెంచకుంటే నీకే తెలియునయ్యా

సర్వాంతరాత్ముడవు నీవు శరణాగతుడ నేను
సర్వాపరాధినైతి చాలు జాలునయ్యా....
అంటారు అన్నమయ్య.

* * *

ఆత్మసంస్థం మనఃకృత్వా
న కించిదపి చింతయేత్
- భగవద్గీత 6-25

ఆత్మయే సర్వమూ.
దానికంటే భిన్నమైనది వేఱొకటి ఏదీలేదు.
అనే భావముతో మనస్సును ఆత్మలో లయపరచాలి.
ఇక దేన్ని గుఱించీ చింతన చేయకూడదు(ప్రాధాన్యత ఇవ్వకూడదు)
ఇదే గొప్ప అనుష్ఠానం.

* * *

శుద్ధచైతన్యస్థితిలో అసలేమీ(జరగడం)లేదు.
ఏమీ జరగకపోయినా ఏదో జరుగుతున్నట్టు
అనిపించడం, కనిపించడం అనేది

శుద్ధచైతన్యంలోనే అభిన్నంగా ఉన్న మాయాశక్తి యొక్క వైచిత్ర్యం.

రెండూ ఏకకాలంలో ఏకబిందువులో సంస్థితమై ఉన్నాయి.

నీ దృష్టిని ఎటువైపు ఉంచితే నీవది అవుతావు.

ఇదే ఈ జ్ఞానశిశువు యొక్క చివరిమాట.

* * *

విశ్వసృష్టికి కారణం లేదు.

ఇది కేవలం ఒక లీల.

విశ్వచైతన్యపు ప్రదర్శన.

ఎలాగైతే నాట్యము, నాట్యకారుడూ విడివిడిగా ఉండలేరో

అలాగే సృష్టి, సృష్టికర్త వేర్వేరు విషయాలు కావు.

ఈ తత్త్వానికి సూచనయే నటరాజస్వామి.

ఆయన ఆనందనాట్యమే ఈ విశ్వం.

ప్రపంచం ఆయన ఆనందోత్సవం.

ఉత్సవం అంటే ఒకటి గుర్తుకు వస్తోంది...

గతంలో గురువుగారి పుస్తకం కవర్ పేజీ కోసమని ఓ మేటరు తయారుచేశాను...

అదిప్పుడు గుర్తుకు వస్తోంది...

అదే ఇది -

జ్ఞానశిశువులమైన మనమందరం ఈ ప్రపంచోత్సవానికి ఆహ్వానింపబడ్డాం...

నిజానికి ఈ ఉత్సవంలో (ప్రపంచంలో)

మనకు ఏ కర్తవ్యకర్మలూ లేవు.

ఈ ఉత్సవం మోజులో పడి,
మనమెవరిమో మరిచిపోయినప్పుడు,

మనమెవరిమో మనకు గుర్తుకు తెచ్చి
మనల్ని "స్వస్థానం" చేర్చే బాధ్యతను జ్ఞానాంబకు(గురువుకు) అప్పగించాడు అనిలాచలశివుడు.

గుర్తుకు తెచ్చే ప్రక్రియే గురుబోధ.

ఈ జీవితంలోని కష్టసుఖాలన్నీ
ఆనందోత్సవంలో భాగమే.

స్వస్థానం చేరుకున్నాక ఈ కష్టనష్టాలన్నీ నవ్వులాటగా తోస్తాయి...

* * *

159. గట్టిగా ఏడవండి

తపస్సు అంటే భగవంతుడు అనే మహావిద్యుత్తుకు కనెక్ట్ అయ్యి చార్జింగ్ చేసుకోవడం లాంటిది.

ఆ తపశ్శక్తిని సంపాదించుకోవడం, ఖర్చు చేసుకోవడం, మళ్లీ సంపాదించుకోవడం... ఉంటాయి.

ఇది యోగి లక్షణం.

ఉదా. విశ్వామిత్రుడు.

* * *

తానే ఆ మహావిద్యుత్తుగా ఉండటం అనేది ఉన్నది.

ఇది జ్ఞాని లక్షణం.

ఉదా. వశిష్ఠుడు.

* * *

యోగుల్లో స్వరూపస్థితి నుండి జారటం,
మళ్ళీ సరిదిద్దుకోవడం
రెండూ ఉంటాయి.

అలా జారేపోయే విషయాల్లో ప్రధానమైనది - స్త్రీవ్యామోహం.
అలాంటివాణ్ణి "జారుడు" అంటారు.

* * *

జ్ఞానుల్లో ఆ జారటం అనేది ఉండనే ఉండదు ఏ విషయానికీ...

అలా జారని స్థితిలో ఉన్న జ్ఞాని, బాహ్యసూచనగా కౌపీనధారియై ఉంటాడు.

కౌపీనం నిత్యబ్రహ్మచర్యత్వానికి సంకేతం.

జారని మనస్సుగలవాడే ఆత్మజ్ఞుడు.

* * *

ఎవరిని మనం యోగులు అని, జ్ఞానులు అని అంటున్నామో
నిజానికి వారికి వారు లేరు.

వారు భగవంతునితో మమేకం అయివుంటారు.
వారి ద్వారా ప్రకటనమయ్యేదంతా భగవత్ శక్తే అని ఎఱిగి ఉంటారు.

యోగి ప్రకటించే మహిమ గాని,
జ్ఞాని ప్రకటించే ప్రబోధం గాని,

రెంటికీ వారు "ద్వారాలే" తప్ప కర్తలు కారు.

కానీ మనం వారినే కర్తలుగా చేసి పూజిస్తుంటాం.
"వారిలా కావాలంటే ఏం చేయాలి?" అని ప్రశ్నిస్తాం.
కేవలం ప్రశ్నిస్తాం...అంతే.

అందుకు ఏమీ చేయం.

జీవితాల్ని త్యాగం చేయాలి...
జీవితం కాదు కదా, మనకు ఇష్టం లేని కాకరకాయ వేపుడు కూడా త్యాగం చేయం.

* * *

మనం యోగుల్లా తపస్సూ చేయము.
జ్ఞానుల్లా స్వరూపంలోనూ నిలబడము.

మనం మన ఉద్యోగం, మన కుటుంబం...
తప్ప ఇంకేమీ చేయం.

అల్పవిషయాలల్లో ఇరుక్కుపోయి ఉంటాం.
అతీతవిషయాలు కోరుకుంటాము.

సత్తు, చిత్తు అంటూ సత్సంగాలలో సత్తువ లేని మాటలతో కాలయాపన చేస్తూ ఆధ్యాత్మికులమని భ్రమపడుతుంటాం.

బుద్ధుడికి కలిగిన తీవ్రత ఉంటేగాని, నిజమైన సమాధానం దొరకదు.

మనం ప్రశ్నలు మాత్రమే వేస్తుంటాం.
సమాధానాలు తీసుకోం.

యెందుకంటే, సమాధానం తీసుకుంటే మనమే ఉండం.

ప్రశ్న ఉంటేనే మనం ఉంటాం.
అందుకే మనం ప్రశ్నను వదలం.

ప్రశ్నను కొనసాగించడమే జీవితం.
ప్రశ్నను అంతం చేయడం మోక్షం.

* * *

బుద్ధుడికి ఉన్న ఆ తీవ్రతయే "ఆర్తి".
ఆత్మలబ్ధికి మార్గం ఆర్తి అన్నారు భగవాను.

ఆర్తి అనేది dignity word.
సాధారణ మాటలో చెప్పుకోవాలంటే "ఏడ్వడం"

"అప్పా! నీ ఆజ్ఞమేరకు వచ్చాను" అంటూ రమణుడు కన్నీళ్ళతో అభిషేకించాడు శివుణ్ణి.

రామకృష్ణులు భగవద్దర్శనం కోసం నేలమీద పడి దొర్లి దొర్లి ఏడ్చేవారు....

....అని పుస్తకాల్లో చదువుతాం...
అండర్ లైన్ చేస్తాం.

కానీ మనం ఏడవం...

దేవుని కోసం ఏడ్చినప్పుడు మాత్రమే దేవుడు దొరకుతాడు.
ఒక్క కన్నీటి బొట్టును కూడా ఇతరవిషయాలకు దారబోయకుండా, దేవుని కోసమే ఏడవాలి.
అప్పుడు మాత్రమే దేవుడు లభ్యం.

ఇంకా మనకు దేవుడు దొరకలేదు అంటే,
ఈ ఏడుపు చాలదేమో...
కన్నీళ్లు కొన్ని ఇతరులకు, ఇతర విషయాలకు దారబోస్తున్నామేమో....

ఎవరికి వారు ఆత్మపరిశీలన చేసుకొని,

అమ్మ కనబడని శిశువులా దేవుని కోసం

గట్టిగా ఏడవండి...

* * *

160. భయం

నేను ఇంటి వద్ద ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

నేను టీకొట్లో ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

నేను గురుసన్నిధిలో ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

నేను ఇంటి వద్ద నుండి గురువు వద్దకు చేసిన ప్రయాణం, దృశ్యంలో నేను చేసిన ప్రయాణంగా

అనిపిస్తుంది....కాదు.

అది దృశ్యమే చేసిన ప్రయాణం.

"నేను" ఉన్నచోటునే ఉంటాను.

"తెర" వలె.

తెరమీద దృశ్యం ఒకదాని తర్వాత ఒకటి మారుతున్నట్లు...

నా యెదుట దృశ్యం కదులుతుంది...

నేను కదలటం లేదు...

బాబు కూడా దృశ్యంలో భాగమే...

నేను ప్రయాణిస్తున్నాను...అంటాడు.

"నేను" ప్రయాణించదు...

బాబు(దృశ్యం) ప్రయాణిస్తుంటుంది(మారుతుంటుంది).

నిద్ర అన్నా, మరణం అన్నా దాని అర్థం-

దృశ్యం తనలోకి ఉపసంహరింపబడడమే.

"సమాప్తం" దృశ్యానికేగాని

తెరకు కాదు.

చావుపుట్టుకలు దృశ్యానికేగాని,
"నా"కు కాదు.

* * *

కరోనా భయం గురించి ప్రస్తావనకు వచ్చింది-
నిద్రపోతే ఏ భయమూ ఉండదు...అన్నాడు ప్రసాదు.

అవును నిద్రపుచ్చడానికే వచ్చింది ఈ కరోనా...
అన్నారు గురువుగారు.

నిద్ర నుండి లేస్తే - అది నిద్ర.
లేవకుంటే - అదే మరణం.

* * *

ఓ స్వామి ముఖానికి మాస్క్ వేసుకొని పూజ చేస్తున్న దృశ్యాన్నీ చూశాను...

భార్యకు కరోనా అని ఓ భర్త ఆమెను ఇంట్లోనే విడిచి తాను మరో సురక్షితప్రాంతంలో గడిపిన దృశ్యాన్నీ చూశాను...

అక్కడ భక్తికి తావేది?
ఇక్కడ ప్రేమకు తావేది?

నేను ఎప్పుడో చదివిన ఓ మినీ కవిత ఒకటి గుర్తుకువస్తోంది....

రాతిగుండుకు పూజలెందుకు?
రాతి గుండెకు ప్రేమలెందుకు?

అది చలించదు.

ఇది ఫలించదు.

* * *

భక్తి, ప్రేమ...ఇవన్నీ అర్థం లేనివిగా అయిపోయాయి ఈ కరోనా సీజన్ లో...

వీడి విశ్వాసాలను, విజ్ఞానాలను అపహాస్యం చేయటానికే ఈ కరోనాతల్లి కరాళనృత్యం చేసిందని అనిపిస్తోంది.

* * *

పంచేంద్రియఖలులు మదిలోన దూరుచో

మదిని నీ వుండవో యరుణాచలా

అంటారు రమణ భగవానులు...

వైరస్సు మన ముక్కులో దూరేటప్పుడు

మన ఇష్టదైవం ఆ మాత్రం మన ముక్కు వద్ద కాపాలా కాయలేదా?

ఆ మాత్రం మనకు దైవం మీద విశ్వాసం లేనప్పుడు ఈ భక్తి, ఈ ఆధ్యాత్మికం అపహాస్యం కాలేదా?

* * *

మనం పీల్చే శ్వాసల కోటా

ముందుగానే నిర్ణయింపబడి ఉన్నవి.

మన చివరి శ్వాస పీల్చడం అవగానే

ఎన్ని ఆక్సిజన్ సిలండర్లు పెట్టినా

ఇంకొక్క శ్వాసను కూడా పీల్చుకోలేవు.

పైగా ప్రాణాయామం ద్వారా ప్రాణవాయువును బంధించే సంస్కృతి మనది.

అంతేగాని ప్రాణవాయువు కోసం దేబిరించే సంప్రదాయం కాదు మనది.

రోగం వచ్చాక నయం చేయడానికి అవసరమైన పరికరాలను పెంచడంలో అభివృద్ధి సాధించింది ఈ పాశ్చాత్య విజ్ఞానశాస్త్రం.

అసలు వ్యాధినే రాకుండా చేసే జీవనవిధానాన్ని మనకు ప్రసాదించింది మన సనాతన ధర్మం.

* * *

వరదప్రవాహాన్ని దాటుతున్న తల్లికోతి కథ చెప్పారు
గురువుగారు....

బిడ్డను నెత్తినపెట్టుకుని నదిని దాటుతోంది ఆ తల్లికోతి....
ఒక చోట వీలుకాని పరిస్థితి వచ్చింది....
పిల్లను కాళ్లక్రింద తొక్కి దానిపై నిలబడి ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి ప్రయత్నించింది...

మన ప్రేమలు, బంధాలు కూడా అంతే...
తన ప్రాణానికి ముప్పు రానంత వరకు అన్నీ బాగానే ఉంటాయి...

తన ప్రాణం మీదకు వచ్చినప్పుడు అవన్నీ ఉత్తుత్తివే అనేది తేలుతుంది.

తానే ముఖ్యం...దేవుడు కూడా secondary....
అన్నాను నేను.

"అవును" అని నొక్కి అన్నారు గురువుగారు.

* * *

ఓ పౌర్ణమి నాడు అరుణాచలప్రదక్షిణం చేస్తున్న లక్షలాది జనం వైపు చూస్తూ
అరుణాచలయోగి అన్నాడు....

ఇదంతా భక్తి అని అనుకునేవు....
ఇది భక్తికాదు, భయం...అన్నాడు.

ఆ మాట నాకు చాలా అద్భుతంగా అనిపించింది.

భయమే లేకుంటే అరుణాచలమూ అవసరం లేదు, అరుణాచలప్రదక్షిణమూ అవసరం లేదు.

ద్వితీయాద్వై భయం భవతి...
రెండవది ఉన్నదన్న మనోభావన వలననే భయం జనిస్తుంది...
దానివల్లనే మనిషి మరొక మనిషిని(లేదా జీవిని) తనకంటే వేరుగా చూచి భయం పొందుతున్నాడని శాస్త్రం పేర్కొంది.

* * *

తిరుమల ప్రాచీన కాలం నుండి ఇప్పటి వరకు ఎంతో మారింది....మారనిది ఒక్కటే...వేంకటేశ్వరస్వామి విగ్రహం...అన్నారు గురువుగారు.

అలానే ఈ దేహం, ఈ ప్రపంచం ఎంతగా మారుతున్నా
మారనిది ఒకటి తనలోనే ఉన్నది.
ఆ "ఒకటే" నిజంగా వేంకటేశ్వర స్వామి...అన్నారు.

ఆ "ఒకటి" తానే అని అనుభవమయ్యేవఱకు ఈ భయాలు పోవు.

నిద్రలో ఏకంగా ఉంటూ
మెలకువలో అనేకం అవుతోంది...

మెలకువలో బంధంగా ఉంటూ
నిద్రలో మోక్షంగా ఉంటోంది.

నిద్రలో సహజంగా ఉన్న ఆ ఏకాత్మస్థితిని
మెలకువలోకూడా నిలుపుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నమే
'ఆత్మవిచారణ' అయ్యింది.

ఆత్మవిచారణ ఫలితం ఏకత్వానుభూతి.
ఏకత్వానుభూతి వలన కలిగేది నిర్భయత్వం.

ఇది తప్ప ఎన్ని ఎత్తులు వేసినా,
తాయెత్తులు వేసినా
భయం పోదు.

భయమే సకలరోగాలకు కారణం.
వైరస్సులు కావు.

భయం జ్ఞానం వలన తొలగుతుంది.
జ్ఞానం గురువు వలన కలుగుతుంది.

* * *

161. అంతిమయాత్ర-మరణభీతి

ఈశ్వరుడు-
కన్ను తెరిస్తే సృష్టి.
కన్ను మూస్తే లయం.
అంటారు.

నువ్వు కన్ను తెరచినా, కన్ను మూసినా
జరిగేది కూడా అదే కదా!
నీకన్నా ఈశ్వరుడేం గొప్ప? అన్నారు గురువుగారు.

శ్వాస పీలిస్తే జననం.
శ్వాస వదిలితే మరణం.
ప్రతి శ్వాసా ఓ జన్మే అన్నారు.

గతశ్వాసే గతజన్మ.

మరుశ్వాసే మరుజన్మ.

* * *

అసలు నీ Enjoyment కోసమే దేవుణ్ణి, జీవుణ్ణి సృష్టించుకున్నావు... వారిద్దరి కంటే నీవు గొప్పవాడివి కావా? అని అన్నారు.

* * *

కవుల గురించి ప్రస్తావన వచ్చింది-

కవి అంటే కల్పన చేసేవాడు...

ఏ కవి చేసిన కల్పన నిజమైపోతుందో
ఆ కవియే ఈశ్వరుడు....అన్నారు గురువుగారు.

సినిమాహాళ్లు వేఋవేఋగా ఉన్నప్పటికీ
సినిమా ఒకటే అయినట్లు
కవులు వేఋవేఋగా ఉన్నప్పటికీ
వారిలోని కల్పనాత్మక తత్త్వం ఒకటే...అన్నారు.

కవీశ్వరుడు అంటారు...
కవి, ఈశ్వరుడు ఇద్దరూ ఒకటే...
ఇద్దరూ కల్పన చేస్తారు...

కవి కల్పన కల్పనగానే ఉంటుంది.
ఈశ్వరుని కల్పన అదే క్షణంలో వాస్తవమైపోతుంటుంది.

* * *

ఉన్నది ఉన్నట్టుగా, లేనిది లేనట్టుగా చెప్పేవాణ్ణి సత్యవంతుడు అంటాం.

రివర్స్ లో చూపేవాడు ఈశ్వరుడు.
అనగా ఉన్నది లేనట్టుగా, లేనిది ఉన్నట్టుగా...

* * *

కుక్క ప్రత్యేకత
విశ్వాసం కలిగి ఉండడం అంటారుగానీ,
నిజానికి విశ్వాసంగా ఉండడం అనేది
దాని బలహీనత.

* * *

కుక్క ప్రత్యేకత ఏమంటే
తాను కదలకనే తోకను కదిలించగలగడం.

* * *

తాను అచలంగా ఉంటూనే
చలనరూపంగా ఉండగలిగే
అతిశయశక్తి పరమేశ్వరునిలో ఉంది.

* * *

వెనకా ముందు ఎవరూ లేనివాణ్ణి
మనం 'అయ్యో పాపం' అంటాం.
నిజానికి వెనకా ముందు లేనివాడు పరమేశ్వరుడు.

వెనకా ముందు ఉన్నవాణ్ణే మనం
"అయ్యో పాపం...!" అనాలి.

* * *

పొద్దున పూసి సాయంత్రానికి వాడిపోయే పూలలాగా యుగయుగాలే కాలగర్భంలో నిమజ్జనాలైపోతుంటే, ఇక ఈ జీవితమెంత? అంటాడు ఠాగూర్....

పీచుమిఠాయి చూడ్డానికి పెద్దదిలా కనిపిస్తుంది...
అదిమి అదిమి చూస్తే చిన్నదైపోతుంది...
ఈ జీవితమూ అంతే... అన్నారు గురువుగారు...
తరచి తరచి చూస్తే రెప్పపాటే జీవితం...

కన్ను తెరిస్తే ఉయ్యాల...
కన్ను మూస్తే మొయ్యాల...
అన్నారు జాలాది...

* * *

మా ఇల్లు ఉండేది శ్మశానానికి వెళ్లే దారిలోనే...
ప్రతీరోజూ శవయాత్రలు చూస్తూనే ఉంటాము...

ప్రతిరోజూ సెల్ ఫోన్ చార్జింగ్ చేసుకున్నట్లు
నా మనసు వైరాగ్యాన్ని చార్జింగ్ చేసుకుంటుంది
ఆ అంతిమయాత్రల దృశ్యాలను చూసి...

గురువుగారిని ఒకరు అడిగారు-
మరణభీతిగా ఉంది...మార్గం చూపండీ...అని.

గురువుగారు ఇలా పరిష్కారం చూపారు...
ప్రతిరోజూ నీవు పడుకునే ముందు...నీవు మరణించినట్టు...బంధుమిత్రులంతా వచ్చి రోధించినట్టు...పాడె కట్టి...నిన్ను శ్మశానానికి తీసుకుపోతున్నట్టు...గుంటతవ్వి అందులో పడేసి పూడ్చివేసినట్టు...ఊహించుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకో...ఇలా కొద్ది కాలం చేస్తూ ఉండు...మొదట్లో భయంగానే ఉంటుంది...కొంతకాలానికి మరణభీతి పోతుంది...అన్నారు.

నిజమే...
మరణభీతి ఉండేది, మరణంతో సహవాసం లేకనే.

మరణంతో సహవాసం చేసినప్పుడు
మరణమంటే భయం పోతుంది...

* * *

నా చిన్ననాటి మిత్రుడొకడు-
కారులో ఎవరైనా వెళుతుంటే "ఒరే బాబూ! ఎప్పుడ్రా మనం ఆ విధంగా పోయేది...!" అనడం అతనికి అలవాటు....

ఒకరోజు మేమిద్దరం మాట్లాడుతుండగా....
పాడె మీద శవం పోతోంది....
ఒరే...! ఎప్పుడ్రా మనం ఆ విధంగా పోయేది...! అన్నా...
అంతే... నన్ను తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా తిట్టాడు సుత్తి వీరభద్రరావు టైప్ లో ...

మరణం అనే మాట వినగానే అపశకునంగా భావిస్తారు...

కానీ అది మంగళప్రదమైన పదం.
అందుకే రమణభగవానులు 'ఉన్నది నలుబది' గ్రంథం మంగళశ్లోకంలో 'మరణం' అనే పదాన్ని ఉపయోగించారు...

రమణుడు మరణానుభవం పొందేకే...మనిషి ఋషి అయ్యారు...
UG అనుభవించిన calamity కూడా అదే...
చచ్చి బ్రతకడం...అనే విపత్తు అది.

తల్లికి శిశువు సాక్షాత్కరించాలంటే
ప్రసవవేదన పడవలసిందే...

వ్యక్తికి స్వరూప సాక్షాత్కారం కలగాలంటే
మరణవేదన(calamity) పడవలసిందే.

కానీ ఆ వేదన సహజంగా దానికదే కలగాల్సిందే తప్ప, మన ప్రయత్నాలతో నిమిత్తం లేదు...

అనుకరించడం వలన కలుగదు....

రమణునికి మృత్యానుభవం కలిగిన గదిలో మనం పడుకుంటే రాదు.

UG కి పార్క్ లో బెంచి మీద కలిగిన 'సంవేదన', మనం అదే బెంచి మీద కూర్చుంటే రాదు.

"అది" కలుగుతుంది.అంతే.

ఎలా? అని మాత్రం అడక్కు.

ఎలా? అనేదానికి భగవంతుడు కూడా చెప్పలేడు.

అన్నారు గురువుగారు.

:

* * *

చావు అంటే ఎందుకింత భయం?

నేను పోయాక కూడా ఈ ప్రపంచం ఇలానే ఉంటుంది...మిగతావారంతా జీవించేవుంటారు అన్న ఒకే ఒక్క తప్పుడు భావనే కారణం.

నేను పుట్టక ముందు ఏదీ లేదు.

నేను గిట్టిన తర్వాత ఏదీ ఉండదు.

ఇది పరమసత్యం.

పై రెండువాక్యాలు స్ఫురణలో ఉంటే మృత్యుభీతి పోతుంది.

'నాది' అనుకోవడానికి నీ వద్ద ఏమీ లేదని తెలిసినప్పుడు మృత్యుభీతి పోతుంది.

భగవంతుణ్ణి స్మరించడం కంటే,

రోజులో ఒక్కసారైనా మృత్యువును స్మరిస్తే చాలు. మృత్యుభీతిపోతుంది.

'నేను' అని ఊరక ఉండిపో...

దానికి ఒక్క అక్షరం కూడా చేర్చకుంటే
మృత్యుభీతి పోతుంది.

మనసులో-
అది-ఇది
అక్కడ-ఇక్కడ
అప్పుడు-ఇప్పుడు
అతడు-ఇతడు
అనే భేదభావం పోయినప్పుడు మృత్యుభీతిపోతుంది.

మాటవరుసకు కూడా రెండవ వస్తువును అంగీకరించకుంటే మృత్యుభీతి పోతుంది.

* * *

ప్రవహించే నదిలో క్షణక్షణానికి నీరు మారుతున్నట్టు
క్షణక్షణానికి ప్రపంచం మారిపోతోంది.
గత క్షణంలో ఉన్న బాబు, ప్రస్తుతక్షణంలో లేడు.
ప్రస్తుతక్షణంలో ఉన్న బాబు, మరుక్షణంలో లేడు.

ప్రతిక్షణం నీతో సహా ప్రతీది జారిపోతోంది...మారిపోతోంది...
అందుకే ప్రపంచం అశాశ్వతం అన్నారు...

నదిగట్టున ఉన్న చెట్టువలె కాలప్రవాహాన్ని సాక్షిగా ఉండి చూసేవాడివి 'నీవు'.

నామరూపచిత్రములకు ఆధారవస్త్రము 'నీవు'.

నీవే మహాద్రష్టవు.
నీవే మహాకర్తవు.
నీవే సర్వసాక్షివి.

"ఎందుకు" అన్న ప్రశ్నను నీకు నీవే వేసుకో.

ఇతరులకు వేయవద్దు.

ఇతరులు నీ నీడలు.

నీవు ఏకాత్మరూపుడవు...

IAM THAT IAM అని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకో...

అదే జ్ఞానం...

అదే మోక్షం...

* * *

సాధన అంటేనే వాయిదా వేయడం అంటారు JK.

అంటే ఇప్పుడు ఇక్కడ పొందటం నీకిష్టం లేదన్నమాట...

మరోజన్మకు వాయిదా వేయకుండా

జన్మ-కర్మ అనే అనవస్థాదోషభూయిష్టమైన సిద్ధాంతాన్ని పట్టుకుని వ్రేళ్లాడకుండా

ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా-నీలా ఉన్నట్లున్నాను...

కానీ లేనే లేను...

నేను "మాత్రమే" ఉన్నాను...

అనే పరమపద మకరందాన్ని జుర్రుకొని...భ్రమరంలా ఈ లోకంలో

ఆనందవిహారం చేయి....

ఇదే తొలి-చివరి జన్మగా భావించి

శ్వాసించే ప్రతి శ్వాసా అంతిమ శ్వాసే...

జీవించే ప్రతిక్షణమూ అంతిమయాత్రే.....

* * *

162. భయమే భక్తిగా మారుకుంటుంది.

నేను టీ సిప్ చేస్తూ....గురువుగారితో అన్నాను...

ఈ రోజ నృసింహ జయంతి...అని.

గురువుగారు నవ్వుతూ-

నరసింహస్వామి ప్రహ్లాదుడి కంటే చిన్నోడే...!! అన్నారు.

ఈ క్రొత్త ఆలోచనకు మాకు నవ్వొచ్చింది...

అంతేగా-అంతేగా

ప్రహ్లాదుడి కంటే ఐదేళ్లు చిన్నోడు నృసింహుడు.

* * *

ఇంతలో ఎవరో ఫోన్ చేశారు గురువుగారికి...

ఏడాది నుంచి గురువుగారికి వచ్చే కాల్స్ అన్నీ

కరోనా భయం గురించే...

వారేదో భయపడుతూ అడగడం...

వీరేదో అభయం ఇవ్వడం...

అలా సాగుతున్నాయి...

కాల్ అయిపోయాక గురువుగారు మావైపు తిరిగి ఇలా అన్నారు-

కాయే పండుగా మారుకున్నట్లు

భయమే భక్తిగా మారుకుంటుంది...అన్నారు.

* * *

ఒకడు వ్యాధితో, మరణభయంతో డాక్టర్ వద్దకు వెళతాడు మొదట్లో...

ఆరోగ్యం పొందేక కూడా డాక్టరు వద్దకు వెళతాడు స్నేహంతో...

మొదట్లో ఉన్న భయమే నిదానంగా స్నేహంగా మారుకుంటుంది...

భగవంతునితో స్నేహమే భక్తి....అన్నారు.

ఆహా! యెంత గొప్ప మాటో...!

భగవంతునితో స్నేహమట....

కావలసింది-
భగవంతునితో బంధం.
ప్రపంచంతో మోక్షం(విడుదల).

* * *

కృష్ణమందిరం గర్భగుడికి ఓ తెర ఉండేది....
స్వామి తెర తెరిచినప్పుడు, హాలులో ఉన్నవారందరూ లేచినిలబడతారు...

ఓ రోజు నేను ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటూ అది గమనించక అలా కూర్చుండిపోయాను...

స్వామి అన్నారు-
కలెక్టర్ రాగానే కలెక్టరు కోసం వేచిఉన్నవారందరూ లేచి నిలబడతారు కదా!
మరి లౌకికమైన అధికారికే అంత గౌరవం ఇచ్చినప్పుడు, అఖిలాండ కోటి బ్రహ్మాండ నాయకుడైన కృష్ణభగవానుడు దర్శనం కాగానే లేచి గౌరవించాలి కదా! అని.

"నిజమే...కానీ ఆ కలెక్టరుకు ఓ చిన్న బాబు ఉన్నాడు...వాడు లేచి నిలబడతాడా?

ఆ చిన్ని బాలుడు లేచి నిలబడకుంటే ఆ కలెక్టరు అగౌరవంగా ఫీల్ అవుతాడా?" అని అడిగాను...

స్వామి అవాక్కయ్యారు నా సమాధానానికి.

* * *

తాను కొలిచే దైవాన్ని స్వంతం(own)
చేసేసుకోవాలి...

అలా గౌరవాలతో, తతంగాలతో నా దైవాన్ని నేను దూరం చేసుకోలేను.

"జ్ఞానప్రసూనాంబ మా అమ్మ" అంతే.

నా కన్నతల్లి దగ్గర ఎలా ఉండేవాడినో...సరదాగా మాట్లాడుతూ... జ్ఞానాంబ వద్ద కూడా అలానే ఉంటాను...

నా కన్నతల్లి భూమిలోకి వెళ్లిపోయింది.
ఇక నేనెవరితో మాట్లాడను?

అందుకే జ్ఞానాంబతో మాట్లాడుతూ ఉంటాను(నా లోపల).

జ్ఞానాంబతో మాట్లాడడం అంటే, నాతో నేను మాట్లాడుకోవడమే(రెండు పాత్రలూ నేనే అన్నమాట)

గురువుగారు చెప్పారు-
వెలుపలున్నదంతా లౌకికమే.
లోపలున్నదంతా ఆధ్యాత్మికమే అని.

అందుకే-
నాలో నేను ఉంటా...
నాతో నేను ఉంటా...

నాలో నేను
నాతో నేను
చెప్పుకున్న మాటల్నే అక్షరాల్లో పెడితే
అవే వ్యాసాలుగా వ్యక్తమవుతున్నాయి....

జ్ఞానశిశువుచే వ్యక్తమయినదంతా
జ్ఞానాంబ అనుగ్రహ ప్రసారమే...
సందేహం లేదు...

నా గుండె స్పందిస్తున్నంతకాలం
నా 'వ్యాసం'గం ఇలా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది...

నా చివరిశ్వాస వరకు 'అక్షర' (నాశరహితమైన) ప్రసారం జరుగుతూనే ఉంటుంది...

* * *

T.V.చూడడం ఆపి, మా వైపు తలతిప్పి ఇలా అన్నారు-

నేను దేవుణ్ణి నమ్ముతున్నాను అంటే,
"నమ్మడం లేదు" అని ఆ స్టేట్ మెంటుకు అర్థం.

అనుభవంలో నమ్మకానికి తావులేదు.
నమ్మకంలో అనుభవానికి తావులేదు.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

"దిక్కులేని" చావు చచ్చాడు... అంటారు...
అదొక దౌర్భాగ్యపరిస్థితి అన్నట్లు...
కానీ అదే ముక్తస్థితి అన్నారు...

అతడు 'సర్వాంతర్యామి'గా మారిపోయిన ఉన్నతస్థితి అది అన్నారు...

హిమాలయశిఖరం ఎక్కేశాక...ఇక ఎక్కడానికి ఏమీ ఉండనట్లు...ప్రయాణం ముగిసిపోయిన మోక్షస్థితి అది అన్నారు...

* * *

T.V.లో ఏదో విషాదభరితమైన సన్నివేశం వస్తోంది....

BGM లో వచ్చే వైలెన్ స్వరాలు, ఆ సన్నివేశానికి మరింత బరువు పెంచింది.

గురువుగారు మా వైపు తిరిగి,

బ్యాక్ గ్రౌండ్ మ్యూజిక్ ఉంటే అది సినిమా.
బ్యాక్ గ్రౌండ్ మ్యూజిక్ లేకుంటే అది జీవితం.
అన్నారు.

అంతేగా-అంతేగా
మనకెన్ని బాధలు వచ్చి, చచ్చే చావు వచ్చి చచ్చినా
మనకు ఏ బ్యాక్ గ్రౌండు మ్యూజిక్కూ వినబడదు,
ఏ సైలెన్ స్వరాలూ పలకబడవు.

* * *

163. ప్రకృతి రసాస్వాదనమే తపస్సు

నా స్నేహితుడు ఓ మాటన్నాడు-
మీరు వ్రాస్తున్న 'నా గురువు' వ్యాసాలు బాగున్నాయిగానీ, నా మట్టుకు నాకు కొన్ని అభ్యంతరవాక్యాలున్నాయి...అని.

నేనన్నాను-
ఆ అభ్యంతర వాక్యాలు మాత్రమే సత్యవాక్యాలు.
మిగతా అన్నీ అసత్యాలుగానే భావించండి... అని.

సత్యం యెప్పుడూ అభ్యంతరకరంగానే ఉంటుంది ప్రపంచానికి.

ఆ అభ్యంతర వాక్యాల చుట్టే మనసు భ్రమరంలా ప్రదక్షిణం చేయాలి....అప్పుడే అందులోని సత్యం గోచరమౌతుంది.

సత్యం అనేది మన ఆమోదంతో ఉనికి కలిగి ఉండదు.
దాని ఆమోదంతో మనం ఉనికి కలిగి ఉన్నాం...
అంటారు గురువుగారు.

వ్యాసాల్లో ఒక్క అక్షరం మార్చడానికి

బాబుకు కూడా స్వాతంత్ర్యం లేదు.
అవి జ్ఞానాంబ ప్రసాదితములు.

* * *

భూమికి గురుత్వాకర్షణ శక్తి ఉందనే విషయం న్యూటన్ కనిపెట్టక మునుపే గురుత్వాకర్షణ శక్తి ఉంది.

అలా మానవుడు దేవుణ్ణి కనిపెట్టాల్సిన(సాక్షాత్కరించుకోవలసిన) అవసరం ఏమీలేదు.
దైవం సదా సిద్ధంగా ఉంది.

ప్రకృతిరూపంగా సాక్షాత్కరించి ఉన్న దేవుణ్ణి రసాత్మకంగా అనుభవించడమే మానవుని జీవితలక్ష్యం.

ఆ ప్రకృతికి తాను అభిన్నుడు అయినప్పటికీ,
ప్రకృతిలో ఒకదానికొకటి ఆహారం(అనుభవం) అయి ఉంటుంది.

ప్రకృతిని ఆహారంగా తీసుకొని జీవిస్తాడు...
చివరికి మరణించి తిరిగి ప్రకృతికి ఆహారం అయిపోతాడు.

ప్రకృతి శాశ్వతం.
ప్రకృతిలో ఉన్న ప్రతీది నశ్వరం.

శరీరం - నశ్వరం.
శరీరధారి - శాశ్వతుడు.

చెట్టు యొక్క ఆకులు రాలి, భూమిలో కలిసి, తిరిగి ఆ చెట్టుకే సత్తువగా మారి చెట్టులో చేరినట్టు

శరీరం నశించాక
శరీరధారిగా(దేవుడిగా) పరిపుష్ఠం అవుతుంది.

ఒక్క అణువు కూడా నాశనం అవడం అంటూ ఏమీ ఉండదు...

హరిమయముగాని ద్రవ్యము పరమాణువు లేదు...
అన్నాడు ప్రహ్లాదుడు.

నాశనం అనేది లేదు...
రూపాంతరం చెందటం అనేది ఉంది...

ఉద్భవించడం-జీవించడం-మరణించడం-రూపాంతరం చెందడం... అనేది

భగవంతునిలో ఉన్న అదొక క్రీడానందం...

వ్యష్టి దేవుడే - ప్రకృతి.
సమిష్టి ప్రకృతే - దేవుడు.

నీవు వ్యష్టి వైపు దృష్టి పెడితే - దుఃఖం.
నీవు సమిష్టి వైపు దృష్టి పెడితే - సుఖం.

* * *

నా ప్రియ మిత్రుడు ఓ మంచి సబ్జక్టు పంపాడు వాట్సప్ లో...

అది పాశ్చాత్య తత్త్వవేత్త అయిన స్పినోజా గారు తన మాటల్ని దేవుని మాటలుగా వ్రాసిన పొడి పొడి వాక్యాలప్రోగు...

అది చదివితే దేవుడే తన మాటలను స్పినోజా ద్వారా పలికాడు అనిపిస్తుంది.

ముందుగా వారి జీవితచరిత్రను, వారి సిద్ధాంతాన్ని సంక్షిప్తంగా తెలుసుకుందాం...

స్పినోజా జన్మతః యూదుడు...
అతడు 24-11-1632 లో జన్మించాడు...
వృత్తి...అద్దాలు పాలిష్ చేయడం...

గురుపుత్రికను ప్రేమించాడు...
అతడు పేదవాడని ఆమె తిరస్కరించి,
ఓ ధనికుణ్ణి వివాహం చేసుకుంది.
స్పినోజా యావజ్జీవబ్రహ్మచారిగానే ఉండిపోయాడు.
ప్రేమతత్త్వాన్ని వదిలి, తత్త్వప్రేమలో పడ్డాడు.

* * *

స్పినోజా భావం ప్రకారం విశ్వం, దేవుడు ఒకటే.

విశ్వానికి అంతం లేదు.
అలాగే అది నిత్యం కూడా.

స్థలం, కాలం దృష్ట్యా దానికి అవధులు లేవు.
అయితే విశ్వంలోని వేరువేరు భాగాలకు ఆది, అంతం ఉన్నాయి. అవి నశ్వరాలు.

అందుచేత, విశ్వంలోని ప్రత్యేక వస్తువులను, ప్రత్యేక మనస్సులను దేవుడుగా అర్థం చేసుకోరాదు.

అవి దేవునిలో భాగాలు మాత్రమే.
మనం విశ్వంగా చూస్తున్నది దేవుని అనంతత్వంలో ఒక నలుసు మాత్రమే.

విశ్వంలో ప్రతి వేర్వేరు వస్తువులలోను,
ప్రతి మనస్సులోను వుండేది దేవుని అంశ మాత్రమే.
అలాంటి అనంతమైన అంశల సమాహారమే(totality) దేవుడు.

ఈ ప్రత్యేక వస్తువులు, మనస్సులు ఎప్పటికప్పుడు మారిపోతున్నా వాటిలో అంతర్భూతంగా ఉన్న "సత్" మార్పు చెందదు. మొత్తం విశ్వం మార్పు చెందదు.

గోడ గడియారాన్ని మనం ఉదాహరణగా తీసుకోవచ్చు...

గడియారంలో లోలకం నుంచి...ప్రతి భాగమూ కదులుతూనే ఉంటుంది.

కానీ గడియారం మొత్తంగా చూసినప్పుడు అది అక్కణ్ణుంచి ఎక్కడికీ కదలదు.

ఈ ప్రపంచమంతా దేవుని దేహం.

దానిలో మానవుడు ఒక కణం.

తాను ప్రత్యేక దేహిగా కొనసాగకపోయినా

దేవుని అనంతశరీరం కొనసాగుతుంది.

అది శాశ్వతం.

గంగానది, నదిగా శాశ్వతం...నీరుగా అశాశ్వతం.

పాతనీరు పోయి, క్రొత్తనీరు వస్తుంటుంది...

కానీ నదిగా అది శాశ్వతం.

ఈ విషయాన్ని గ్రహిస్తే మానవునికి దుఃఖం కలుగదు.

* * *

సత్ ను ఎలా నిర్వచించాలి?

ఏకమేవా ద్వితీయమ్...

అది కానిది ఏమీలేదు...

అదొక్కటే ఉన్నది...

ఏకం సత్...

దాని ఉనికికి మరొకటి ఏదీ ఆధారం కాదు.

ఏదీ కారణం కాదు.

కానీ అన్నిటికీ అదే ఆధారం.

అదే కారణం.

దాన్ని భావించడానికి ఏ ఇతర భావపు సహాయం అక్కర్లేదు.

కాని, అది లేకుండా దేన్నీ భావించలేము.

సత్ ఒక్కటే వుండేటట్టయితే, అది అనంతం అయి ఉండాలి.

అనంతం కాకపోతే, అది కానిది మరొకటి వుండవలసివస్తుంది.

అది నిత్యం అయివుండాలి. లేకపోతే దానికి ముందు, తర్వాత మరొకటి ఉండవలసివస్తుంది.

ఉన్నది అదొక్కటే కనుక, వేరే తత్వం వుండడానికి వీలులేదు.

అది స్వయం సిద్ధం, స్వయంభువం అయి వుండాలి.
లేకపోతే దాని సృష్టికి మరొకటి కారణం ఉండవలసి వస్తుంది. అది కానిది లేదు కనుక అదీ కుదరదు.

దానికి సంకల్పం(will) అనేది లేదు.
ఇలా చేయాలి, అలా చేయాలి అని సంకల్పించి,
ఏదో ప్రయోజనం ఆశించి ఏ పనీ చేయదు. అది దాని స్వభావానికి విరుద్ధం. ఏదో ప్రయోజనాన్ని ఆశించి చేయడం అంటే దానికి కోర్కె వున్నదన్నమాట. తనకు ఏదో కొరత వున్నప్పుడు మాత్రమే, తనకు లేనిదాని కోసమే, కోర్కె కలుగుతుంది. కాని, తనకంటె వేరే ఏదీ లేనప్పుడు, తాను సర్వ సంపూర్ణం అయినప్పుడు- కోర్కెగాని, సంకల్పంగాని ఎందుకు కలుగుతుంది?

కనుక సత్ అనేది అనంతం, నిత్యం, స్వయంభువం, సంకల్పరహితం, సర్వ స్వతంత్రం, సర్వ సంపూర్ణం అయిన పరమతత్త్వం.

దాన్నే దేవుడని స్పినోజా వ్యవహరించాడు.

* * *

విశ్వ విఖ్యాత శాస్త్రవేత్త ఆల్బర్ట్ ఐన్-స్టీన్
పలు విశ్వవిద్యాలయాలకు వెళ్ళినప్పుడు
అక్కడి వాళ్ళు అతడిని
మీకు దేవుడి మీద నమ్మకం ఉందా ?
అని అడిగేవాళ్ళట.

ఉంది....
స్పినోజా చెప్పిన దేవుడి మీద నమ్మకం ఉంది. అనేవాడట ఐన్-స్టీన్.

* * *

దేవుడు మనిషికి చెప్పింది.... స్పినోజా మాటల్లో...
చదవండి...

* * *

ప్రార్థనలేవీ అక్కర్లేదు....
ప్రపంచం లోకి వెళ్లి జీవితాన్ని ఆస్వాదించండి...

సృష్టి సర్వం తో మమేకం కండి...
హాయిగా నవ్వండి...
భువనగానం లో భాగంకండి...

ప్రార్థనా మందిరాలకు వెళ్లడం దేనికి?
నేనక్కడ ఉంటానని ప్రకటిస్తూ
అవన్నీ మీ నిర్మాణాలేగా!

పర్వతాలూ, చొరలేని అరణ్యాలూ, నదులూ, సరోవరాలూ, సాగర తీరాలూ... ఇవీ నా నివాసాలు.

మీ దౌర్భాగ్యాలకు నన్ను నిందించడం వదిలెయ్యండి...

మీ తప్పటడుగులూ, మీ పాపాలతో నాకు ప్రమేయం లేదు...

మీ పవిత్ర గ్రంథాలతో నాకే సంబంధమూ లేదు...

ఒక పొద్దు పొడుపులో, ఒక నిర్జన మైదానంలో, ఒక ఆత్మీయ మిత్రుడి స్పర్శలో, మీ బిడ్డ కళ్ళలో ఉంటాను నేను...
ఏవో పుస్తకాల పుటల్లో కాదు.

అవధి లేని ప్రేమ నేను.
నేను ఏ తీర్మానాలు చెయ్యను..
నిన్ను విమర్శించను...
నువ్వంటే కోపాలూ, పట్టింపులూ ఉండవు.

క్షమాపణలేవీ నన్ను అడగకు...
క్షమించవలసినవేవీ ఉండవు నా దృష్టిలో...

నీ పరిధులూ, పరితాపాలూ, ఉద్వేగాలూ, సుఖాలూ, అవసరాలూ అన్నీ నేను నీలో నింపినవే.
అలాంటప్పుడు నీ అతిక్రమణలకు నిన్నెలా శిక్షిస్తాను నేను?

నిన్ను కాల్చివేసే నరకమొకటి నేను సృష్టించి ఉంటే నేనేం దేవుణ్ణి ?

నిత్య జాగృతిలో బతుకు.
అదే నీ దిక్సూచి.
ఇతరులు నీకేది చేయకూడదని నువ్వు భావిస్తావో అది నువ్వు వాళ్లకు చెయ్యకు.

బతుకంటే అదేదో పరీక్ష కాదు...
ఒక రిహార్సల్ కాదు...
ఏ స్వర్గద్వారాలకో పీఠిక అస్సలు కాదు...
ఇక్కడ నడిచే, గడిచే వాస్తవం!!!
అంతమాత్రంగానే చూడు దాన్ని.

పరిపూర్ణ స్వేచ్ఛనిచ్చాను నీకు.
శిక్షలూ, పురస్కారాలూ, పాపాలూ, సద్గుణాలూ
నా నిఘంటువులో మాటలు కాదు.

ఏదో కలంతో వాటినెవ్వరూ నా దివాణంలో లెక్క కట్టరు.
స్వర్గం, నరకం నీకు నువ్వే నిర్మించుకోవాలి.
ఆ స్వేఛ్ఛ నీదే.

ఈ బతుకు ముగిశాక ఇంకొకటేదైనా ఉందో, లేదో నేను చెప్పను.
కానీ దీని తరువాత ఇంకేదీ లేదు అన్నంత దీక్షగా బతుకు.
ఇంకొక బతుకు ఉంటే ఇంతకుముందు నువ్వు ఏం చేశావు, ఇంకేం విస్మరించావు - అనే లెక్కలు నేను తిరగదోడను.

నన్ను నమ్మకు...
నమ్మడం అన్నది ఊహాత్మకం...
నిన్ను నువ్వు నమ్ముకో...

ఏ సాగర జలంలోనో ఈత కొడుతున్నప్పుడో,
ఒక శిశువును హత్తుకున్నప్పుడో,
పెంపుడు పశువును నిమిరేటప్పుడో
నేను గుర్తురావడమే నేను ఆశించేది.

నీ కీర్తనలు అన్నీ వదిలెయ్యి.
వాటికి ఉప్పొంగిపోతే నేనేం దైవాన్ని?

నీ ఆరోగ్యం, నీ సంబంధాలూ, సంతోషాలూ సరిచూసుకో...

అదే నాకు నువ్వు పఠించే స్తోత్ర పాఠం.

నా గురించి ఇప్పటికే నీ బుర్ర నిండా ఉన్న సరంజామా అంతటినీ దులిపేసుకో...

అదంతా చిక్కుముడి .

అద్భుతాలూ, వాటికి అన్నేసి వివరణలూ దేనికి ?

నువ్వు ఇప్పుడు ఇక్కడ శ్వాసిస్తూ ఉన్నావ్...

అంతకు మించిన అద్భుతం ఇంకా ఏదో ఎందుకు...?

* * *

164. ఉన్నచోటనే ఉండండి...

దక్షిణామూర్తి సన్నిధిలో పరివేష్ఠించి ఉన్న మునుల వలె, మేము
సద్గురు సన్నిధిలో పరివేష్ఠించి ఉన్నాం...

ఏ మాటా లేక, చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాం...
ఆ నిశ్శబ్దం కాస్త మౌనంగా మారుకుంది...

మాట ఆగితే - నిశ్శబ్దం.
మనసు ఆగితే - మౌనం.

మౌనమే స్వరూపంగా కలిగిన సద్గురువులో
ఉద్దేశపూర్వకమైన ఓ స్పందన కలిగి, అది మనసై, ఆ మనసు మాటై, ఆ మాట దివ్యోపదేశంగా మాకు అనుగ్రహించబడుతుంది.

ఆ భాషణం మళ్లీ మమ్మల్ని మౌనంలోకి తీసుకెళుతుంది...
యెందుకంటే ఆ భాషణం మౌనంలోనుంచే వచ్చిందిగనుక.

అందుకే అది మౌనభాషణం...
వారు మాట్లాడినా మాట్లాడనట్టే...

మనకు "ఏకం" అంటే ఏంటో తెలియక, అన్యంతో పేగులాడుతూ, గందరగోళంలో ఉంటాం కనుక మనం ఊరికే ఉన్నా కూడా మాట్లాడుతున్నట్టే...

* * *

వేరే ఊరు నుంచి ఒక జిజ్ఞాసి వచ్చాడు రాత్రి...

ఈరోజు ఉదయం కాసేపు సత్సంగంలో గడిపి, శివాలయం వెళ్లి, తిరుగుప్రయాణం కావడం...అనేది అతని ప్రోగ్రాం...

గుడికెళ్లడం అంటే, ఇది(గురుసన్నిధి) గుడి కాదనే కదా...! అన్నారు గురువుగారు...

గట్టిగా నవ్వాడు అతను...

* * *

సద్గురు: నీవనుకునే పవిత్రమైన క్షేత్రాలు, తీర్థాలు ఉండేది భూమ్మీదే...వాటిని మోసే భూమి ఇంకెంత పవిత్రమైనది! నీవుండేది కూడా ఆ భూమ్మీదనే...

కాబట్టి నీవు ఉన్నచోటనే ఉంటే పోలా...!

మీ ఇంటి కిటికీ ద్వారా చూసే ఆకాశం కంటే
మా ఇంటి కిటికీ ద్వారా చూసే ఆకాశం పవిత్రమైనది అనుకోవడం లాంటిదే...ఒక చోటును పవిత్రక్షేత్రం అనుకోవడం కూడా.

అన్ని చోట్లా ఉండేది ఆ ఒక్క "చిదా"కాశమే...
కాబట్టి ఉన్న చోటనే ఉంటే పోలా...!

గిరిప్రదక్షిణం చేసి బయలుదేరిన చోటుకే చేరుకుంటావు...

అంత సంబడానికి బయలుదేరినచోటనే ఉంటే పోలా...!

"అన్ని క్షేత్రాలలో ఉండే దేవుడు ఒక్కడే"

అంటే దాని అర్థం అన్ని క్షేత్రాలకు వెళ్లి దర్శించిన నీవే ఆ ఒక్కడు అని అర్థం.

క్షేత్రాలు, దేవతామూర్తులు...అనేకం ఉంటాయి...

చూచేవాడు(ద్రష్ట) ఒకడే కదా!

దేవుడొక్కడే అనటంలో అంతరార్థం అదే.

"ద్రష్టే దేవుడు" అని.

ప్రశ్న: దృష్టిం జ్ఞానమయీం కృత్వా పశ్చేత్ ద్బ్రహ్మయమం జగత్సాదృష్టిః ......

సద్గురు: నిజమే...ఆ చదువేదో ఉన్నచోటనే ఉండి చదువుకుంటే పోలా..!

కానీ...మేమూ తిరిగి తెలుసుకుంటాం...అంటారు.

ఏం చేస్తాం? తిరగమంటాం...

తెలుసుకునే వరకు తిరగవలసిందే...తప్పదు.

* * *

ఉన్నచోటనే ఉండేవాడు - జ్ఞానయోగి.

గురువాక్యం నమ్మి ఉన్నచోటనే ఉండేవాడు - భక్తియోగి.

ప్రయత్నపూర్వకంగా శ్రమపడి తెలుసుకునేవాడు - కర్మయోగి.

* * *

సద్గురు: మాకు తెలిసినవారొకరున్నారు...

ఆకాశానికి నమస్కారం పెట్టు అంటే, ఆరుబయటకెళ్లి, తలపైకెత్తి ఆకాశానికి నమస్కారం పెట్టి వచ్చాడు...

ఇప్పుడు మన మధ్యన ఉండేది కూడా ఆకాశమే కదా...? ఇక్కడే నమస్కారం చేసివుండొచ్చు కదా! అంటే, అప్పుడు నాలిక్కరచుకున్నాడు...

ప్రశ్న: "ఇది కూడా గుడే అని తెలిశాక కూడా అక్కడకెళ్లాలి, ఇక్కడకెళ్లాలి...అని ఎందుకనిపిస్తుంది గురువుగారూ...?

సద్గురు: దాని పేరే "కర్మ"....

పైగా "తిరగడం"లో సదుద్దేశం ఏమీలేదు వీడికి...
వాడి(దేవుడి) సీటును తాను కొట్టేయాలన్నదే కడుపులో భావన.

(అందరూ నవ్వుకున్నారు)

***

"గతం"లోకి జారుకున్న ప్రతీవాక్కూ అది దైవవాక్కే.
ప్రతి సంఘటనా దైవేచ్ఛయే...అన్నారు గురువుగారు.

ఈరోజు దైవేచ్ఛ ఏమనేది రేపు తెలుస్తుంది.

ఈరోజు మనకు అర్థంకాని సంఘటనను
రేపు దానిని "దైవేచ్ఛ"గా మనం అర్థం చేసుకోవాలి.
"జరిగింది" కనుక.

* * *

నేను-నాది మొత్తం నాకిచ్చేయ్...
నేను-నాది మొత్తం నీకిచ్చేస్తాను...
అన్నారు గురువుగారు.

కాసేపాగి-
నీవు "నేను-నాది" మొత్తం నాకు ఇచ్చేశాక
నేను ఇచ్చే "నేను-నాది" మొత్తాన్ని నీవు తీసుకోవడమనేదే ఉండదు.

యెందుకంటే, అసలు నీవు లేవు కదా...!   అన్నారు.

ప్రశ్న: "నేను-నాది" మొత్తాన్ని మీకు ఇచ్చివేసినందుకు గుర్తేమి?

బాబు: ఇద్దరు ఉండరు....

శిష్యుడు-గురువు, జీవుడు-దేవుడు
ఇలా ఇద్దరుండరు...

(నా సమాధానాన్ని గురువు అంగీకార సూచకంగా చిరునవ్వుతో ఊరకున్నారు)

* * *

"నేను" అనేది తెర.

నేను ఫలానా అనే నామరూపాల వ్యవహారం, తెరపై కదలాడే దృశ్యం.

* * *

శివుడు లేకుండా శక్తి ఉండదు.

శక్తి "లేనట్లు" ఉంటాడు శివుడు.

కానీ శివుడు శక్తియుతుడే.

కళను ప్రదర్శించినప్పుడు మాత్రమే
తాను కళాకారుడు అనే విషయం ప్రకటనమౌతుంది.

ప్రకటన అనేది లేనప్పుడు,
కళా తెలియబడదు, కళాకారుడూ తెలియబడడు.

అలా శివుడు తన శక్తిని ప్రకటించే క్రమంలో సృష్టి ఏర్పడింది.

సృష్టే లేకుంటే....శక్తి విషయమూ తెలియదు, శివుని విషయమూ తెలియదు.

* * *